Posudek vedoucího diplomové práce:
Tomáš Hromek „Územní plánování jako nástroj ochrany životního prostředí"

Diplomová práce Tomáše Hromka na téma „Územní plánování jako nástroj ochrany životního prostředí" má celkem 105 stran a skládá se ze sedmi kapitol a dále seznamu zkratek, použité literatury, anglicky psaného resumé a seznamu klíčových slov. Splňuje tak veškeré požadované formální náležitosti. Byla odevzdána 1. září 2009.

Aktuálnost tématu. Téma práce „Územní plánování jako nástroj ochrany životního prostředí" činí vysoce aktuálním především relativní novost právní úpravy, konkrétně zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), který nabyl účinnosti 1. 1. 2007, a který přináší celou řadu nových institutů a řešení, zejména pokud se jedná o vztah územního plánování a ochrany životního prostředí. Právní úprava je navíc poměrně komplikovaná a ne vždy zcela jednoznačná, což přináší řadu otázek pro aplikační teorii i praxi.

Náročnost tématu je dána především novostí právní úpravy a s tím spojeného nedostatku poznatků aplikační teorie i praxe. Téma klade požadavky na znalosti značně rozsáhlého a poměrně komplikovaného okruhu právních předpisů z oblasti veřejného práva (především právní úpravy územního plánování, ochrany životního prostředí a správního řádu). Jedná se navíc o oblast, ve které se vyskytuje celá řada dosud nevyjasněných otázek. Z těchto důvodů považuji téma práce za velmi náročné.

Hodnocení práce. Diplomová práce je členěna na 7 částí. Po poměrně rozsáhlém úvodu, ve kterém se autor zamýšlí především nad pojmem územního plánování a jeho významem, následují výkladové kapitoly 2 a 3, ve kterých autor podává ucelený a místy až příliš podrobný výklad územního plánování a jeho nástrojů. V samostatné 4. kapitole se věnuje dotčeným orgánům a jejich stanoviskům, což vzhledem k jejich zásadnímu významu jako nástroji ochrany životního prostředí v rámci územního plánování má své opodstatnění. Upozorňuji pouze, že možnost použití § 136 odst. 6 správního řádu při řešení rozporů u závazných stanovisek (strana 68 diplomové práce) je diskutabilní. Podle mého názoru se ve většině těchto případů bude muset uplatnit postup podle § 149 odst. 3 správního řádu a § 136 odst. 6 se tak aplikuje především u řešení rozporů mezi stanovisky, která jsou závazným podkladem podle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

Stěžejními kapitolami jsou zcela jistě kapitoly 5 a 6 věnované „přímým" a „nepřímým" nástrojům ochrany životního prostředí při územním plánování. Jedná se o autorem vytvořené členění, kdy za kritérium členění považuje skutečnost, zda zákon přímo stanoví určité požadavky na ochranu životního prostředí či zda pouze stanoví postupy, jejichž smyslem je zvážit a zohlednit při územně plánovací činnosti dopady na životního prostředí. Ačkoliv by se dalo s tímto členěním v mnohém polemizovat, jednoznačně oceňuji tento tvůrčí a samostatný přístup a doporučuji, aby se toto členění stalo hlavním předmětem ústní obhajoby diplomové práce. Podle mého názoru, a jak i sám autor práce naznačuje (viz str. 70), se jedná de facto o členění na procesně-právní a hmotně-právní instituty resp. nástroje a jisté úskalí tohoto členění spatřuji především ve skutečnosti, že do procesně právních nástrojů se často promítají hmotně-právní požadavky tzv. složkových právních předpisů na ochranu životního prostředí. Autor vymezuje přímé a nepřímé nástroje ochrany životního prostředí při územním plánování na více místech (str. 11, 70, 81 a 94), bylo by vhodné tento výklad sjednotit a uvést jejich charakteristiku a shrnout rozdíly mezi nimi uceleně na jednom místě diplomové práce, systematicky pravděpodobně nejlépe ve společném úvodu či společném shrnutí k 5 a 6 kapitole.

Diplomová práce Tomáše Hromka se vyznačuje velmi precizním zpracováním jak po věcné tak po formální stránce (grafické zpracování, jazyk a stylistika). Velmi kladně hodnotím též diplomantovu práci s literaturou, kdy není opominuta ani soudní judikatura. Autor se snaží o vlastní uchopení celé materie a napříč celou prací zaznívají jeho vlastní stanoviska a komentáře. Velmi ojedinělý je též jeho pokus o vlastní utřídění nástrojů ochrany životního prostředí při územním plánování na přímé a nepřímé. Téma je zpracováno velmi komplexně a přehledně, byť některé pasáže (především kapitoly 2 – 4) jsou příliš podrobné a detailní, práce je logicky členěna. Autor prokazuje, že se s obtížným tématem velmi podrobně seznámil a cenná je i jeho snaha o vlastní tvůrčí zpracování tématu.

Doporučení k obhajobě a návrh klasifikace. Celkově hodnotím práci diplomovou práci Tomáše Hromka jako výbornou a doporučuji ji k ústní obhajobě.

Otázky k obhajobě. Doporučuji, aby se diplomant v rámci obhajoby blíže věnoval svému rozčlenění nástrojů ochrany životního prostředí při územním plánování na přímé a nepřímé, vymezil jasně kritéria tohoto členění a vysvětlil způsob, jakým k této kategorizaci dospěl.

V Praze dne 11.září 2009

JUDr. Martina Franková, Ph.D.
vedoucí diplomové práce